

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΠΑ

ΤΗΝ ιστορία αυτή μου την αφηγήθηκε ο φίλος μου Πόλ Τερνιέ στο κοιμητήριο ενός χωριού της Βρετανίας, μπρός σ' ένα τάφο, στον οποίο δεν μπορούσε να διαβάσει ούτε τ' όνομα του νεκρού, ούτε και τη χρονολογία του θανάτου του.

—Το δράμα που θα σου εξιστορήσω, άρχισε να μου λέει ο φίλος μου, έγινε πριν από τριάντα περίπου χρόνια. Παρακολούθησα από κοντά τις κυριότερες φάσεις του και όλες τις λεπτομέρειες μου έμειναν αλησμόνητες. Ένα πρωί, λοιπόν, πριν από τριάντα χρόνια—ήμουν τότε δεκάξη περίπου ετών—δταν έφτασα στο σπίτι του παπα της ένοχας μας, ο οποίος μου παρέδιδε λατινικά, είδα έξω από την πόρτα δυο χωροφύλακες να περιμένουν να τους ανοίξουν... Ρώτησα μάλιστα από τις γυναίκες, που είχαν μαζευτεί έξω από την πόρτα, τι συνέβαινε και κείνες μου άπορεύθηκαν ότι ο παπάς μας, ο άγιος αυτός άνθρωπος, είχε κάνει ένα έγκλημα και ήρθαν οι χωροφύλακες να τον πιάσουν!..

»Έμεινα άλαλος από την κατάπληξη. Μου ήταν αδύνατο να πιστέψω ότι ο παπάς μας ήταν ικανός να έγκληματίσει. Της ίδιας γνώμης με μένα ήταν και όλοι οι κάτοικοι του χωριού... Τα πράγματα όμως μιλούσαν δυστυχώς καθαρά. Ο παπάς ήταν ένοχος. Πριν από δυο μέρες, βρέθηκε δολοφονημένη στην καλύβα της μια γοργά, που ζούσε δλομόναχη, μακριά από τον κόσμο, από τον καιρό που της θαλασσοπνίγηκαν ο άντρας της και τα δυο παιδιά της. Ο φονιάς, αφού την σκότασε και την λίσταψε, λησμόνησε από την ταραχή του ότι τη νύχτα εκείνη είχε χιονίσει και ότι τα βήματά του θ' άποτύπωνονταν στο άσπρο χαλί που είχε στρώσει καταγής τὸ χιόνι... "Ε! λοιπόν! τα βήματα αυτά οδηγούσανε κατ' εϊθείαν στο πρεσβυτέριο!..

»Στην άρχή, και οι ίδιοι οι χωροφύλακες δεν μπορούσανε να πιστέψουν ότι ο παπάς μας, ο άγιος αυτός άνθρωπος, που τον λατρεύανε όλοι οι ένοριτες του για την άγγελική καρδιά του, ήταν ο δολοφόνος της γοργάς! Μά η δικαιοσύνη προχωρεί στο έργο της, όταν ζητη' άνακαλύψη, ένα έγκληματίαι, άδιαφορώντας για τὰ πρόσωπα. Και οι χωροφύλακες, χωρίς να άνακινώσουν σε κανένα πούνι ύπομίζονταν, για τὸ φόνου της γοργάς, έβαναν έρευνα στο πρεσβυτέριο... Και ξέρετε τι βρήκανε πίσω από κάτι θάμνος; "Ενα ματωμένο ράσο! "Υστερ' από αυτή την άνακάλυψη δεν τους έμεινε πειά καμιά άμφιβολία για την ένοχη του παπα. Και τὸν περιέμναν να γυρίσει στο πρεσβυτέριο από μιά έπισκεψη που είχε κάνει τὸ πρωί στα περίχωρα, για να τὸν συλλάβουν...

»Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση τρώμου και άπελπίσας που χύθηκε στο πρόσωπο του παπα όταν, φτάνοντας στο σπίτι του, είδε τοίς χωροφύλακας να τὸν πλησιάζουν και να τὸν πληροφοροῦν ότι είχαν έντολη να τὸν συλλάβουν, με την κατηγορία ότι σκότασε την γοργά. Τα γονάτα του λυγίσανε, και θα έπεφτε κάτω αν δεν προλάβαινα να τὸν συγκρατήσω.

«—Διαμαρτυρηθήτε για την τρομερή αυτή κατηγορία! του φώναξα, κλαιώντας από θυμό και άγανάκτηση. Πέστε τους ότι λένε ψέματα!..»

Μά ο παπάς άφησε τὸ κάτασπρο κεφάλι του να πέσει στο στήθος του και ψιθύρισε:

«—Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!»

—Θεοῦ περὶ τὸ να σου πῶ—συνεχισε ο φίλος μου, ύστερ' από μιά σύντομη παύση—τι θόρυβο προκάλεσε η σύλληψη και η δίση του παπα. Πρώτη φορά συνέβαινε στον τόπο μας να συρτή ένας λειτουργός του "Υψίστου στο δικαστήριο, κατηγορούμενος μάλιστα για ένα έγκλημα τόσο άνανδρο και άπάνθρωπο. Και κείνο που έκανε μεγαλείτερη έντιμωση ήταν τὸ ότι ο παπάς δεν κατέβαλε την παραμικρή προσπάθειη για ν' άποδείξει την άθωότητά του.

«—"Ηταν δικὸ σου τὸ ματωμένο ράσο που άνεκαλύφθη κοντά στο πρεσβυτέριο; τὸν ρωτούσαν οι δικασταί.

«—Ναι! άπαντούσε.

«—Πῶς βρέθηκε αυτό τὸ ράσο;

«—Δὲν ξέρω...

«—'Αναγνωρίζεις την ένοχη σου;

«—"Οχι! Είμαι άθῶος! Αυτό μόνονα μπορώ να σάς πῶ...

«—Μά, αυτός δεν εινε τρόπος ύπερασπίσεως...

»Ο παπάς χαμήλωνε τὸ κεφάλι του και δεν άπαντούσε...

»Όταν τὸ δικαστήριο του άπήγγειλε την άπόφασή του—έικοσι χρόνια καταναγκαστικά έργα στη Γουάιν, στη νήσο του Ρέ, ο παπάς σηκώθηκε δρθος στο εδάλιο του, φωνάζοντας:

«—Είμαι άθῶος! Είμαι άθῶος! Καταδικάζετε ένα άθῶο!..

»Κονεὶς όμως δεν τὸν πίστεψε...

»Τον μετέφεραν στις φυλακές του Κάν και, ύστερα από δυο μήνες, τὸν έβαλαν ένα πρωί, μαζί με' έξήντα άλλους βαφτισμένους, σ' ένα καράβι που θα έβγαζε τὸ θλιβερό του φορτίο στη νήσο του Ρέ.

»Φαντάζεσαι τώρα τι ζωή θα πέρασε ο σεβάσιμος αυτός εκκλησιαστικὸς στο νησί τὸν κολασμένον, σπάζοντας πέτρες η κόνοντας δέντρα, μαζί με τοίς άλλους κατάδικους... "Εσύ που εσαι λογοτέχνης, θά περιγράψης με παραστατικά τὸ μαρτύριό του αν άποφασίσης καμιά μέρα να γράψης την ιστορία του...

—Δὲν μπορώ να καταλάβω—διέκονα τὸ φίλο μου—γιατί σε συγκινε τόσο τὸ μαρτύριό αυτού του παπα... "Ενας άνθρωπος που λησμόνησε ότι εινε ιερεύς, ότι η άπιστολή του σ' αυτό τὸν κόσμο ήταν να θεραπειή και όχι ν' άνοίγη πληγές, ένας ιερομμένος πού...

»—Περιμένε να τελειώσω την ιστορία μου και ύστερα βγάξεις τὰ συμπεράσματά σου! μὸ εινε ο Πόλ Τερνιέ. Ο παπάς δεν μπόρεσε ν' άνθέξει ούτε στον πόνο για την άτιμωσή του ούτε και στη βασανιστική ζωή τὸν καταδικῶν της Γουάιν. Και πέθανε πριν ακόμα συμπληρώσει δέκα χρόνια στη νήσο του Ρέ, πέθανε ένα ακριβῶς μήνα πριν από τὸν άλλον...

—Ποῖον άλλον; ρώτησα παραξενεμένος τὸ φίλο μου.

—Και ρωτᾶς ποῖον; Τὸ δολοφόνο, τὸν πραγματικὸ δολοφόνο της γοργάς!.. Τὸν άνθρωπο που ήσυχάζει τώρα σ' αυτόν εδῶ τὸν τάφο...

Και ο Πόλ μου έδειξε τὸ μνημα που βρισκότανε δίπλα μας, ένα μνημα στο δ-ποῖο δὲν μπορούσε να διαβάσει τὸ όνομα του νεκρού, ούτε και τη χρονολογία του θανάτου του...

—Μά ποιὸς ήταν ο πραγματικὸς δολοφόνος; ρώτησα όταν μου πέρασε κάπως η πρώτη συγκίνηση από την άποκάλυψη που μου έκανε ο φίλος μου.

—Ο καντηλιανάρτης της εκκλησίας. Μπυγκουντί τὸν έλεγαν. "Ενας αγριάνθρωπος με μέτωπο χαμηλό, με μάτια κατακόκκινα και με αυτιά πελώρια, σαν τὸν πιθήκου... "Όταν έβανε, γίνονταν θηριό άνιμερο... Πολλοί ένοριτες είχαν συμβουλέψει τὸν παπα να διώξη από την εκκλησία αυτό τὸ τερας. Μά ο παπάς τοίς άπαντούσε πάντα με' ένα γλυκὸ χαμόγελο ότι τὸν ήθελε κοντά του τὸν Μπυγκουντί για να μπορή να τὸν έπατηρή, και να μη τὸν αφήνη να κάνει τὸ κακό...

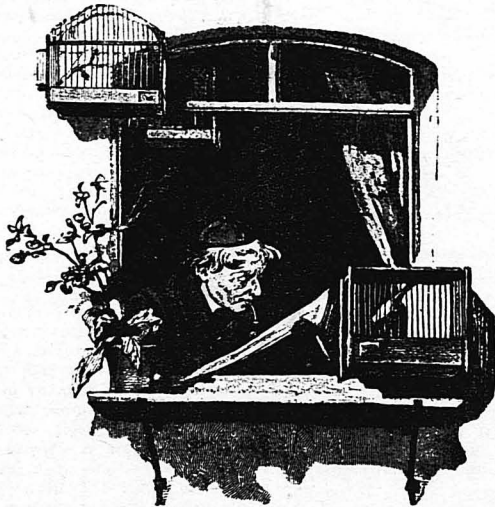
»Πλήρωσε όμως ακριβὰ την κλωστήνη αυτή της καρδιάς του. Θά σου τὰ διηγηθῶ όλα με τὴ σειρά τους...

»Από τὴ μέρα που τήρανε τὸν παπα σιδηροδέσιμο από τὸ χωριό, ο Μπυγκουντί έγινε με άτίθασος από κάθε άλλη φορά. Τώρα που δὲν είχε πειά κοντά του τὸν παπα, μεθούσε από τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ... Δὲν πατούσε διόλου στην εκκλησία... Περνούσε όλη τὴ μέρα του στις ταβέρνες, χωρίς να ξέρη κανεὶς πού εῦρισκε τὰ λεφτά που ξόδευε... Και τὴ νύχτα γυνοῦσε σαν φάντασμα στα περίχωρα, ψιθυρίζοντας λόγια άκατάληπτα και χειρονομώντας σαν τρελλός.

»Στην άρχή ύποθέσαμε ότι η καταδίκη του παπα είχε λυθσει τὸ κόσμὸ τὸν καντηλιανάρτη, ὡστε ζητούσε τώρα να πνήξη στο κονά τὸν πόνο του. Φανταστήκαμε ότι ο αγριάνθρωπος αυτός αγαπούσε τὸν εδεργέτη του με άφοσίω σκυλιού—και οι πῶ σκληροί άνθρωποι αισθάνονταν την άνάγη ν' άφοσιωθῶν σε κάποιο πρόσωπο—α! έτσι, χωρίς να τὸ θέλοιμε, ο Μπυγκουντί μᾶς έγινε συμπαθητικὸς.

»Μά δσο περνούσε ο καιρός, ο πρώην καντηλιανάρτης άρχισε να γίνεται έπιφοβος. Κανεὶς δὲν τοίμοιυσε να τὸν πλησιάση, να τὸν πῆ ένα λόγο. "Εξάλλου, έδειχνε και ο ίδιος πῶς δὲν ζητούσε τὴ συντροφιά τὸν ανθρώπων. Είχε εγκατασταθῆ στην κοινούρα ενός βράχου, έξω από τὸ χωριό μας και περνούσε εκεί τὸν περισσοτέρο καιρό του. Και όταν κατέβαινε στο χωριό, τὰ παιδιά έτρεχαν φοβισμένα να κρηκτούν πίσω από τὴς μανάδες τους...

»Μιά μέρα—έχαν περάσει δέκα χρόνια από τότε που ο παπάς φορούσε στη νήσο του Ρέ τὴν άτιμωτική στολή του καταδίκου—ο Μπυγκουντί ήρθε στο χωριό μας, ομιλιάζοντας και χειρονομώντας σαν

Ο παπάς μας ήταν άγιος άνθρωπος...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Η σύζυγος.— Τό ξέρεις δι' τὸ παρακάνεις ; Στὶς τρεῖς ἡμέρες πάλι σήμερα τὸ πρῶτ.

Ὁ σύζυγος.— Σοῦ ὀρκίζομαι, ἀγάπη μου, ὅτι ἦρθα στὴ μιά. Ἐκτίταξα τὸ ρολόι τῆς ἐκκλησίας καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὴ γωνιά καὶ ἔλεγε ἀκριβῶς τόσο.

Ἡ σύζυγος.— Σὲ πιστεύω. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχασες δυὸ ὧρες ὅσπου ν' ἀνοίξης τὴν πόρτα καὶ ν' ἀνέβης ἐπάνω... πατώντας στὰ νύχια.

***

Ἐκείνος.— Θὰ τοῦ κακοφάνοταν τοῦ πατέρα σου, ὅταν μάθαινε πὸς σ' ἐμίλησα ;

Ἐκείνη.— ὦ ! δὲν τοῦ κακοφάνηκε ποτὲ γιὰ τέτοια πράγματα !.

***

Μεταξὺ φίλων :

—Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω πειά.

—Καὶ τί ἔκαμε τότε εκείνος ;

—Γέμισε ἀμέσως τὴ λάμπα καί...
***

Στὸ κυνῆγι.

—Νομίζω ὅτι τὸ χτύπησα ἐκεῖνο τὸ πουλί, Γιάννη... Δὲν εἶδες τὰ τεράτια του πὸς πετάχτηκαν ;

—Ναί, βέβαια... καὶ ἔπλησαν τὸ πουλί μαζὺ των !.
***

Μεταξὺ γεροντοκορῶν.

—Κατάλαβα ἀμέσως μὴδὲς ὁ Τάκης ὅτι ἦταν μεθυσμένος.

—Πὼς ; Σοῦ μίσησ ;

—Ὅχι, ἀλλὰ ξέρω ὅτι μὲ φίλει μονάχα ὅταν εἶνε μεθυσμένος καί... δὲν καταλαβαίνει τί κάνει !.
***

—Δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, γιατίε, εἰν' ἀλήθεια ὅτι τὸ φύλ εἰν' ἐπικίνδυνον ;

—Πολύ... Ἐχω τόσους φίλους, οἱ ὅποιοι μὲ ἔνα φίλ πὸν ἔδοσαν ἢ πῆραν, χάθηκαν γιὰ πάντα.

—Χάθηκαν ; Πὼς, γιατίε ; Πέθαναν ;

—Ὅχι... παντερεύτηκαν !
***

Ἐκείνος.— Τί θὰ κάνετε, ἂν σὰς φιλοῦσα ;

Ἐκείνη.— Θὰ ζητοῦσα βοήθεια.

Ἐκεῖνος.— Καὶ νομίζετε πὸς θὰ μοῦ ζηταῖσταν βοήθεια... γιὰ νὰ σὰς μιλήσω ;
***

Στὸ σχολεῖο.

—Τί θὰ τῆ ἐν τρίτον, παιδί μου ;

—Δὲν ξέρω, δάσκαλε.

—Πὼς δὲν ξέρεις ; Σκέψου, παιδί μου : Ἄν εἴσατε τρεῖς καὶ εἶχες ἕνα μῆλο, τί θὰ ἔκανες ;

—Θὰ περιμένα νὰ φύγουν οἱ ἄλλοι δυὸ καὶ ἔπειτα θὰ τὸ ἔτρωγα μόνος μου !.

Τρελλός, πῆγε στὴν πλατεῖα, γονάτισε μπρὸς στὸν κόσμο καὶ εἶπε ὅτι αὐτὸς σκότωσε τὴ γοηά. Εἶχε φορέσει τὸ ράσο πὸν ἔλεψε ἀπὸ τὸ παρουστέριο καὶ τὸ πέταξε, μετὰ τὸ ἔγκλημα, στὸ θάμνο, πὸν τὸ βρήκε ἡ ἀστυνομία. Μά ὅταν ἐνοχοποιήθηκε ὁ πατάς, ὁ Μπυγκοντὶ φοβήθηκε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια ! Παρακολούθησε τὴ δίκη τοῦ ἀθῶου καὶ τὴν καταδίκη του, χωρὶς νὰ ἔχη τὴ δύναμη νὰ φωνάξῃ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἔνοχος !

»Μὰ ἡ τύχης τῆς συνειδήσεως τὸν βασάνιζαν τόσο πολὺ τελευταία, ὥστε ὑποφάσισε νὰ ἐξαμολογηθῆ τὸ ἔγκλημά του, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

»Ὁ Μπυγκοντὶ πέθανε λίγες ὥρες μετὰ τὴν ἐξαμολογήσιν του...

Ἀργότερον μάθαμε ὅτι ἡ ὁμολογία τοῦ ἐγκλημάτος του δὲν εἶχε κανένα εὐεργετικὸ ὑποτέλεσμα γιὰ τὸν πατά, ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶχε ἤδη κλείσει τὰ μάτια του πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα !.

»Ξέρεις τώρα πὸν ἐνὲ τὸ καταληκτικώτερον σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία ; Τῆ στιγμῆ πὸν ὁ Μπυγκοντὶ ξεψυχοῦσε, φανέροσε καὶ μιά ἄλλη λεπτομέρεια : Τὴν ἐπομένη τὸν ἐγκλημάτος, πῆγε καὶ ἐξαμολογήθηκε στὸν πατά τὸ φόνον πὸν ἔκανε. Καὶ ὁ πατάς, ἂν καὶ ἤξερε πὸς ἦταν ὁ φονηάς, δὲν εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ ἄφησε νὰ καταδικασθῆ ὁ ἴδιος ὡς ἔνοχος, γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὸ μυστικὸ, πὸν τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ κακοῦργος...

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ὁ Ράμπερτ Ράμωση, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μισσοῦρὶ στὴν Ἀμερική, ἔκαμε μιά στατιστικὴ τῶν λέξεων πὸν ἀριθμοῦν ἢ διάφορες γλώσσες.

—Σύμφωνα λοιπὸν μετὰ τὴ στατιστικὴ αὐτὴ, ἡ πλουσιώτερη γλώσσα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ ἀγγλικὴ πὸν ἔχει 250.000 λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ 50.000 δὲν χρησιμοποιοῦνται πλέον.

—Κατόπιν ἔρχονται στὴ σειρά ἡ γερμανικὴ γλώσσα μετὰ 184.704 λέξεις, ἡ οὐγγρικὴ μετὰ 120.000, ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ μετὰ 96.438, ἡ γαλλικὴ μετὰ 93.032, ἡ ἰσπανικὴ μετὰ 70.683, ἡ λατινικὴ μετὰ 51.686 κλπ.

—Σύμφωνα μετὰ μιά ἄλλη στατιστικὴ, ἐκεῖ πὸν ζοδεύεται περισσότερο, ἐν ἀναλογία μετὰ τοὺς κατοίκους, κινεζὸς, εἶνε ἡ Ὀλλανδία, ὅπου σὲ κάθε κάτοικο ἀναλογοῦν 60 γραμμάρια (20 περιττὰ δόγματα) κεινοῦ τὴν ἑβδομάδα.

—Κατόπιν ἔρχεται ἡ Ἀμερική μετὰ 58 γραμμάρια κεινοῦ τὴν ἑβδομάδα.

—Ἡ παροιμία λοιπὸν ἐκπλητῆται σὰν Ἀράβης δὲν φαίνεται ἀληθινή, γιὰτὶ ἡ Ἀραβία ἔρχεται πολὺ κάτω στὴ στατιστικὴ τῆς καταναλώσεως κεινοῦ.

—Ἡ λέξις «δολλάριον» δὲν εἶνε καθόλου ἀμερικανικὴ, ἀλλὰ γερμανικὴς καταγωγῆς καὶ προήλθεν ὡς λέξις :

—Στὰ παλαιὰ χρόνια οἱ Γερμανοὶ ἔκοθον νομίσματα ἀπὸ τὰ ἀσημῆ ἔνοσ μεταλλεῖον στὸ Γιοζάνισταλ καὶ τ' ἀσημῆνα αὐτὰ νομίσματα τὰ ὀνόμαζαν Γιοζάνισταλερ, ἢ κατὰ συγκοπὴν τῶες, ἐξ οὗ καὶ ἡ λέξις τῆληρον, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν ἐπέφεραν ἐντόλιμα.

—Ὅταν θέλομε νὰ ποῖμε γιὰ κάποιον πὸς εἶνε τεμπέλης, λέμε πὸς ἐπιάνει μὴγες.

—Κι' ὅμως εἶνε μιά δουλειά καὶ αὐτὸ. Στὸ Μεξικὸ 50.000 ἄνθρωποι ζοῖνε πλάνοτας μὴγες, τίς ὁποῖες πωλοῦν 30 φράγκα τὸ κιλό σ' ὄσους ἔχουν ἔξωτικὰ φάρμα σὲ γνάτες, τὰ ὅποια τρέφουν μετὰ μὴγες.

—Ἐνας Ἀγγλὸς φωτοδότης πάλιν ἀνακάλυψε πὸς ἡ μὴγες ἔχουν φωνὴ καὶ σινεματοῦνται μετὰξὺ τῶς.

—Αὐτὴ τὴ φωνὴ δὲν τὴν ἀκούει τ' ἄνθρωπὸνα ἀντιά, ἀλλὰ τὴν ἐπιάνει ἕνα εἰδικὸ μικροφῶνον.

—Τὸ βούδιμα, πάντως, πὸν κάνουν ἡ μὴγες δὲν εἶνε ἡ φωνὴ τῶς, ἀλλὰ ὁ θόρυβος τῶν φτερῶν τῶς καθὼς πετοῦν.

—Ἡ κάλτσες ἔχουν...ἡλιακὰ τριακασίον ἐξήτα ἐννήτῃ ἔτων.

—Οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν κάλτσες, μόνον ἡ κομψὲς κυρίες τῆς Ρώμης ἔδεναν τὰ πόδια τῶς με λεπτὲς κορδέλλες.

—Ἡ πρώτη κάλτσα ἐπιτέθηκε στὴν Ἀγγλία ἀπὸ ἕνα Γουίλλιαμ Ρίντερ, στὰ 1564.

—Κι' ὁ κορσὲς, τῶν νεωτέρων χρόνων εἶνε ἐφεύρεσις. Οἱ πρῶτοι κορσίδες κατασκευάστηκαν ἐπὶ ἀναγεννήσεως στὴ Βενετία.

—Στὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἡ γυναίκες ἐφοροῦσαν, ἀντὶ κορσὲς. Ἐνα εἶδος ζώνης, τὸν ἐκοτόν, πὸν ἐπιάνεν ὅμως μόνον τὴ μέση τῶς.

—Ἡ Ἀγγλικὴ Ἔνωση τοῦ Γκόλφ καθιέρωσεν εἰδικὴ γραβάτα γιὰ τῶς ἀνδρώπους τῶν σπόρ.

—Εἶνε μεταξοτῆ πρῶσιν μετὰ κόκκινα μικρὰ τραντάφυλλα, ἰσοχοροῖνται δὲ οἱ σπέρσιμα, ὅταν παληώσῃ νὰ μὴν τὴν πετοῦν, ἀλλὰ νὰ τὴν καταστρέφουν, ὥστε νὰ μὴ πέσῃ σέ... βέβηλα γέφυρα !

—Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ζωολογικοῦ Κέντρου τοῦ Βερολίνου ἐδημοσίευσεν μιά νέα «Ζωολογία», ἡ ὁποία, ἐκτὸς τῆς περιγραφῆς καὶ τῶν εἰκόνων τῶν ζῶων, περιλαμβάνει καὶ φωνογραφικὸς δίσκους μετὰ τῆς φωνῆς τῶν διαφόρων τετραπόδων.

—Ὅπως ξέρετε, τὰ φρούτα τὰ σπιστὰ ἢ σμυερνὴ Διαιτητικὴ ὡς τὴν καλύτερη τροφὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

—Ἄτ' ὅλα δὲ τὰ φρούτα οἱ ἱγυειολόγοι σπιστοῦν πὸ πολὺ τὰ μῆλα, ὡς εὐπεπτα καὶ τονωτικὰ τοῦ ἐργεταίου ἰδῶς, ἐπειδὴ περιέχουν ἄφθονο φασφορικὸν ὀξὺ.

—Ἐνα μῆλο, πρὶν νὰ κοιμηθῆ κανεὶς, καθάριζε τὸ στόμα, φέρνει ἐλαφρὸν ὕπνο, βοηθεῖ τὴ λειτουργία τοῦ ἥπατος καὶ προκαλεῖ εὐάριστα ὄνειρα.

—Στὸ Παρίσι τὰ Ἴνστιτοῦτα Καλλονῆς λανθάρουν τὸν καὶ σίδηρο γιὰ τίς βλεφαρίδες.

—Εἶνε ἕνα μικρὸ ἐργαλεῖο πὸν μοιάζει μετὰ μόνον, ἢ μᾶλλον μετὰ μόνον φασμαῖον καὶ τὸ ὅποιο σιδεράνει τίς βλεφαρίδες θαιμιάσια.

—Μὴ χειρότερα !.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ